

ren så synes det går, når man smider folk, som er syge, ud af et sygedagpengesystem efter 52 uger uden at have et sikkerhedsnet, der efterfølgende samler folk op og sikrer, at de enten kan komme tilbage på arbejde, eller sikrer, at de får behandling for deres sygdom eller i det mindste opnår et eller andet andet.

Faktum er jo, at der er rigtig mange mennesker, som står efter 52 uger uden noget forsørgelsesgrundlag, uden at kunne komme videre, og deres sag er syltet på et jobcenter eller er aldrig nogen sinde nået videre.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ordføreren.

Kl. 15:13

Ellen Trane Nørby (V):

Det skulle helst ikke være sådan, at man står der i 52 uger. For med den meget høje beskæftigelse, vi har i dag, burde man på jobcentre – og vi ved, at arbejdsmarkedet skriger på at få mennesker ud – være langt hurtigere til at tage hånd om de her sager. Hvis man går ind på nogle af de jobsøgningsbaser, der er, kan man se, at bare i dag er der 500 fleksjob tilgængelige. Der er rigtig mange job derude. Det er jo et spørgsmål om, hvordan man organiserer det her arbejde, og der har vi da et håb om, at de nye jobcentre bliver mere effektive, får mere fokus på, hvad den enkelte har behov for.

Der ligger også i den handlingsplanen, der er fra 2006, om inklusion på arbejdsmarkedet, bl.a. omkring sindslidendes forhold, nogle helt gode muligheder for at samarbejde mellem kommuner og virksomheder og oprette virksomhedscentre, hvor man kan lave en let indslusning på arbejdsmarkedet. Og der er rigtig mange af de muligheder, som regeringen har skabt, som ikke bliver udnyttet til fulde i dag, og der kunne man starte med at tage fat.

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:14

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det interessante ved de mennesker, som jo stadig væk er sygemeldte efter 52 uger, er jo som regel, at de endnu ikke har fået stillet en diagnose. Det er jo, f.eks. fordi man er psykisk syg, men der ikke er stillet en diagnose på, om det er skizofreni, depression, eller hvad det er, og hvad der skal til for at hjælpe vedkommende. Det kan også være, at man har ondt i ryggen, at man har

en tredobbelt diskusprolaps, på grund af at man har slidt og slæbt på arbejdsmarkedet, men efter 1 år er der stadig væk ikke nogen behandling, fordi en diskusprolaps altså tager lang tid både at diagnosticere og kommer i behandling for, og det har ikke noget med behandlingsgarantien at gøre, det har noget at gøre med faglighed.

Alligevel står de mennesker og får at vide, at de nu kan komme i arbejdsprøvning. »Jamen jeg er jo stadig væk syg. Jeg ved ikke engang, hvad jeg fejler, lægerne ved det heller ikke«. Eller også kan man komme ud af systemet. Mange af de mennesker oplever jo bare, at de ikke engang får en henvendelse fra jobcentret, de bliver bare trukket, og så står de der og skal til at gå fra hus og hjem, fordi der ingen indkomst er i familien, der kan leve op til det, man havde før. Man bliver altså straffet to gange: Først er man blevet syg, og så mister man bagefter muligheden for at beholde sit hjem, hvor man måske har boet i 20 år.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:15

Ellen Trane Nørby (V):

Nu er der jo heldigvis mange muligheder. Der er bl.a. mulighed for delvise raskmeldinger, som vi ved virker ret succesfuldt, i forhold til at der også er mange, der ikke ønsker at tabe hele den kontakt, de har, fordi det netop tit bliver venteperioder. Jeg synes også, at det er dejligt, at hvor der tidligere var mange mennesker, der på grund af arbejdsskader gik og ventede på at blive behandlet på vores hospitaler, er det ikke tilfældet længere, fordi den her regering har fået afskaffet ventelisterne, og fordi vi også har gjort det muligt, at man kan tage på et privathospital, ligegyldig hvilken størrelse ens pengepung har, og blive behandlet, så man kan komme tilbage.

For det, vi så tidligere, var jo, at folk, der var blevet skadet på arbejdsmarkedet, ikke kom tilbage, fordi de stod på venteliste. Så jeg synes, at der er rigtig mange steder, hvor der er blevet forbedret ting. Men det betyder jo ikke, at der ikke også er steder, hvor man kan gøre det bedre, selvfølgelig kan man det. Det er der jo altid.

Hvis vi var fuldstændig ligeglade med, om man kunne forbedre det her samfund, tror jeg, ingen af os sad herinde. Så ville vi jo bare krydse armene og sige, at det hele går godt. Der er da altid steder, der kan forbedres, der er da altid mennesker, hvis sag man kan tage bedre hånd om, der er da altid mennesker også, når vi taler